

Äldste Patrick Kearon
i de sjuttios kvarum

”Kom till mig med helhjärtat uppsåt, så att jag kan hela er”

*Vår Frälsare är Fridsfursten, den store helbrägdagöraren,
den ende som verkligen kan rena oss från syndens sår.*

I kväll vill jag ge ett budskap om tröst och helande till de av er som känner sig ensamma eller övergivna, som har förlorat friden i själ eller hjärta, eller känner att ni har försuttit er sista chans. Fullkomligt helande och frid återfinns vid Frälsarens fötter.

När jag som sjuåring bodde på Arabiska halvön sade mina föräldrar ständigt till mig att jag *alltid* skulle ha skor på mig, och jag förstod varför. Jag visste att skorna skyddade mina fötter mot de många faror som fanns i öknen, som ormar, skorpioner och taggar. En morgon efter att vi campat i öknen under natten ville jag gå på upptäcktsfärd, men jag brydde mig inte om att ta på mig skorna. Jag ursäktade mig med att jag bara skulle gå runt lite och att jag skulle hålla mig nära lägret. Så istället för skor tog jag på mig flip-flops. Jag sade till mig själv att flip-flops var skor — på sätt och vis. Och hursomhelst, vad skulle kunna hända?

När jag gick omkring i den svala sanden — i mina flip-flops — kändes det som om en sticka åkte in i

fotvalvet. Jag tittade ner och såg inte en sticka, utan en skorpion. När mitt sinne registrerade skorpionen och jag insåg vad som just hänt, började smärtan från sticket att stråla ut från foten upp i benet. Jag tog tag om låret för att försöka hindra den brännande smärtan från att sprida sig och skrek på hjälp. Mina föräldrar kom springande från lägret.

Medan min far slog ihjäl skorpionen med en spade försökte en vuxen vän som campade med oss hjältemodigt att suga ut giftet ur min fot. Vid det här laget trodde jag att jag skulle dö. Jag grät medan mina föräldrar lyfte in mig i en bil och körde iväg genom öknen i hög hastighet mot närmaste sjukhus, som låg över två timmar bort. Smärtan som hade spritt sig i hela benet var fruktansvärd och under hela resan trodde jag att jag skulle dö.

När vi slutligen kom fram till sjukhuset kunde läkaren dock lugna oss med att berätta att ett stick från en sådan skorpion bara är farligt för spädbarn och allvarligt undernärda

personer. Han gav mig smärtstillande medel som bedövade benet och tog bort all smärta. Inom 24 timmar hade jag inte längre några känningar av skorpionsticket. Men jag hade lärt mig en riktig läxa.

Jag hade vetat att när mina föräldrar sade till mig att ha skor på mig menade de inte flip-flops. Jag var gammal nog att veta att flip-flops inte erbjöd samma skydd som ett par skor. Men den morgonen i öknen bortsåg jag från det jag visste var rätt. Jag brydde mig inte om det som mina föräldrar upprepade gånger hade lärt mig. Jag hade varit både lat och lite upprorisk, och jag fick betala priset för det.

När jag vänder mig till er tappra unga män, era fäder, lärare, ledare och vänner, uttrycker jag min uppskattning till alla som flitigt strävar efter att bli de som Herren behöver och vill att ni ska vara. Men jag vittnar utifrån min egen erfarenhet som pojke och som man, att när man bortser från det man vet är rätt, vare sig på grund av lättja eller upproriskhet, medför det alltid oönskade och andligt skadliga konsekvenser. Nej, skorpionen äventyrade i slutändan inte mitt liv, men den orsakade extrem smärta och oro för både mig och mina föräldrar. När det gäller hur vi lever efter evangeliet får vi inte möta det med lättja eller upproriskhet.

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka och som prästadömsbärare känner vi till befallningarna och normerna som vi har slutit förbund att försvara. När vi väljer en annan väg än den som vi vet är rätt, som våra föräldrar och ledare lärt oss om och som bekräftats för våra hjärtan genom den Helige Anden, är det som att gå ut i öken-sanden i flip-flops istället för skor. Vi försöker då rättfärdiga vårt lata eller upproriska beteende. Vi säger till oss själva att vi egentligen inte gör något

fel, att det i själva verket inte spelar någon roll och att det inte kan gå så illa om vi bara släpper taget lite grann om ledstången. Kanske tröstar vi oss själva med tanken att alla andra gör det — eller värre saker — och att vi ändå inte kommer att påverkas negativt. På något sätt övertygar vi oss själva att vi är regelns undantag och därför immuna mot konsekvenserna av att bryta mot den. Vi vägrar, ibland uppsåtligt, att ”visa fullständig lyd- nad”¹ — som det står i *Predika mitt evangelium* — och vi håller tillbaka en del av vårt hjärta från Herren. Och då blir vi stuckna.

Skrifterna lär oss att ”Herren *fordrar hjärtat*”² och vi är befallda att älska Herren och tjäna honom av ”*allt* [vårt] hjärta.”³ Löftet är att vi då ”kan stå utan skuld inför Gud på den yttersta dagen”⁴ och återvända till hans närhet.

Anti-nephi-lehiterna i Mormons Bok lade ner sina krigsvapen och begravde dem djupt i marken och slöt förbund att de aldrig mer skulle ta till vapen mot sina bröder. Men de gjorde mer än så. ”De blev ett rättfärdigt folk” eftersom ”de lade ned sina *upprorsvapen* så att de inte längre stred emot Gud”.⁵ Deras omvändelse var så fullständig och så djupgående att de ”aldrig avföll.”⁶

Men kom ihåg deras tillstånd före sin omvändelse: De levde i vad som skrifterna kallar ”öppet uppror mot Gud”.⁷ Deras upproriska hjärtan dömde dem att leva ”i ett tillstånd som strider mot lyckans natur” eftersom de hade ”gått emot Guds natur.”⁸

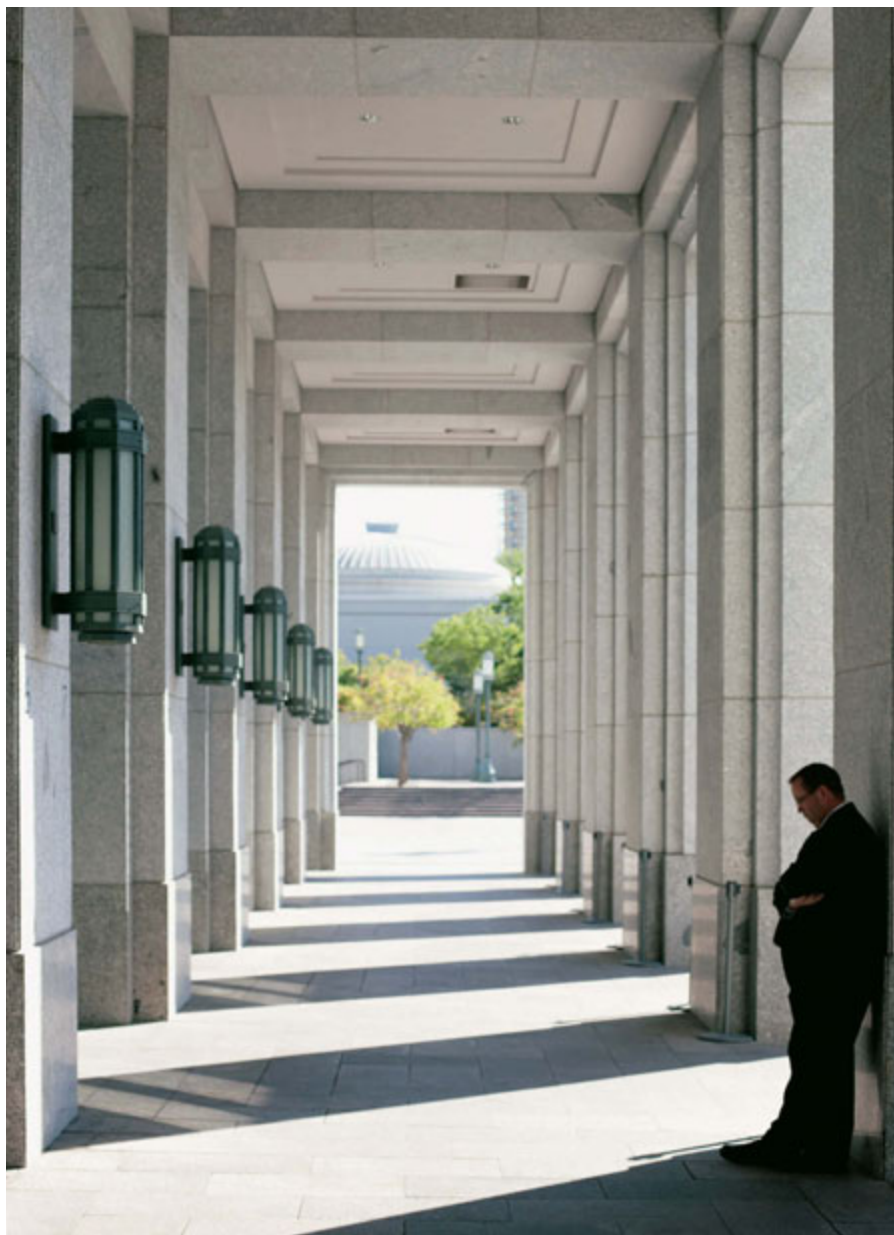
När de lade ner sina *upprorsvapen* berättigade de sig till Herrens helande och frid, och det kan vi också göra. Frälsaren försäkrade: ”Om de inte förhärdar sina hjärtan och gör sig styvackade mot mig, skall de bli omvända och *jag skall hela dem*.”⁹ Ni

och jag kan acceptera hans inbjudan: ”Återvänd och omvänd er och kom till mig med helhjärtat uppsåt, så att jag kan hela er.”¹⁰

Jämför detta förunderliga helande med det som händer ”när vi försöker skyla våra synder eller tillfredsställa vårt högmod, [eller] vår fåfängliga

ärelystnad ... då drar sig himlarna tillbaka, Herrens Ande sörjer” och vi lämnas åt oss själva ”att sparka mot udden ... och att kämpa mot Gud.”¹¹

Bröder, vi finner bara helande och hjälp genom att själva ta oss till den store läkarens fötter, till vår Frälsare Jesus Kristus. Vi måste lägga ned våra

upprorsvapen (och vi vet själva vilka de är). Vi måste lägga ned vår synd, vår fåfänga och vår stolthet. Vi måste överge vår önskan att följa världen, att bli respekterade och prisade av världen. Vi måste sluta kämpa mot Gud och istället ge *allt vårt hjärta* till honom utan att hålla tillbaka något. Då kan han hela oss. Då kan han rena oss från syndens giftiga stick.

”Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom.”¹²

President James E. Faust lärde:

”När lydnad blir vårt mål, är den inte längre något som irriterar. Istället för en stötesten blir det en byggsten ...

Lydnad leder till verklig frihet. Ju mer vi lyder uppenbarad sanning, desto friare blir vi.”¹³

Förra veckan träffade jag en nittio-tvåårig man som hade deltagit i flera avgörande strider under andra världskriget. Han hade överlevt tre skador, av vilka en uppkom då ett sprängskott från en landmina träffade den jeep han färdades i och dödade föraren. *Han lärde sig att för att överleva på ett minfält måste man noggrant följa spåren som lämnas av fordonet framför en.* Minsta avvikelse till höger eller vänster kunde vara — och var verkligen — ödesdigert.

Våra profeter och apostlar, ledare och föräldrar pekar ständigt ut de spår vi måste följa om vi vill undvika ett destruktivt sprängskott mot våra själar. De känner till den väg som tryggt har röjts från minor (eller skorpioner) och de uppmanar oss oförtröttligt att gå i deras spår. Det finns så många förödande fällor som kan locka bort oss från spåret. När vi viker av mot droger, alkohol, pornografi eller omoraliskt beteende, på internet eller i videospel, går vi rakt mot en explosion. Det kan vara andligt dödande att vika av till höger eller vänster om det trygga spåret framför oss, oavsett om det sker på grund av lättja eller upproriskhet. Det finns inga undantag till den regeln.

Om vi har drivit ifrån spåret kan vi förändras, vi kan återvända, vi kan återfå vår glädje och vår inre frid. Då upptäcker vi att det medför enorm befrielse att återvända till det spår från vilket landminorna har röjts bort.

Ingen kan finna frid i ett minfält.

Vår Frälsare är Fridsfursten, den store helbrägdagöraren, den ende som verkligen kan rena oss från syndens sår och stolthetens gift och omvandla våra upproriska hjärtan till omvända, förbundsslutande hjärtan.

Hans försoning är oändlig och omfattar oss alla.

Den inbjudan Jesus gav nephiterna när han betjänade dem som den uppståndne Kristus gäller fortfarande för er och för mig: ”Har ni några som är sjuka bland er? För dem hit. Har ni några som är lama eller blinda eller halta eller krymplingar eller spetälska eller som är förtvinade eller som är döva eller som lider på något sätt? För dem hit *så skall jag bota dem.*”¹⁴

Inte en enda av er har försuttit er sista chans. Ni kan förändras, ni kan komma tillbaka, ni kan göra anspråk på nåden. Kom till den ende som kan hela er så finner ni frid. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), insidan av omslagets baksida.
2. L&F 64:34; kursivering tillagd.
3. L&F 4:2; 59:5, kursivering tillagd.
4. L&F 4:2.
5. Alma 23:7, kursivering tillagd.
6. Alma 23:6.
7. Mosiah 2:37; Alma 3:18; se också Mormon 2:15.
8. Alma 41:11.
9. L&F 112:13; kursivering tillagd.
10. Se 3 Nephi 18:32.
11. L&F 121:37, 38.
12. Joh 3:17.
13. James E. Faust, ”Lydnad — vägen till frihet”, *Liahona*, juli 1999, s. 55, 53.
14. 3 Nephi 17:7, kursivering tillagd.